

blott Jule ewigt i sitt mörker samla,
des lefnad bli' att göra godt."

35. Här hans röst förqväs, ett dunkelt
öga Af en tår, när han sin Dotter ser,
Lyfter han från henne till det höga, Stilla
mar, suckar, slumrar in och ler.

36. "Gud! han dörr!" Kref Thora och
sig lade J de armar, som hon stela fann,
Stum stod Theophil, han suckade och sade:
"Herre! låt mig dö en gång som
han!"

37. Andlig walnande ifrån sin smärta,
"Gråt ej!" ropar han "min lilla wån,
Följ med mig mitt barn, och detta hjerta
Säger att du fått en Bar igen."

Den Andra.

Källa.

Genom dalens stilla famn, Denna Källa
inst sig bröter, Bortskynd hennes bölja
flyter, Obemärkt och utan namn.

2. Och när wid des lugna flod Wän-
drarn trött af mddor dignar, Glad han
hennes stätt wälsignar För sitt wedergick-
ta mod.

3. Wätte himlen höra mig, Må des
faders godhet gifwa Att mitt lif en bild
må blifwa Lugna Källa utaf dig.

GS 1411

Enå alldeles nya

W i s d r,

Den Första:

Hermans affked på sjuk-
sängen af Theophil och
sin Dotter Thora.

Nordanwind fring Hermans föja
hwiner, ic.

Si. f. Suckar, tårar, böner, knäfall, ånger, ic.

Den Andra:

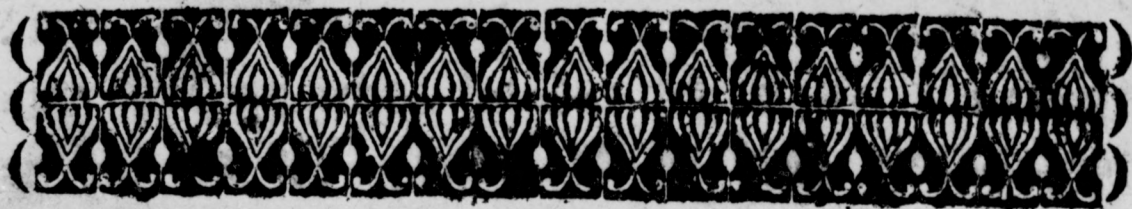
Källa.

Genom dalens stilla famn ic.

Si. f. Farnål Sofie! wi se hwarandra åter, ic.

Westerwik.

Tryckt hos C. D. Ekblad & Comp.
1840.

1. Nordanvind kring Hermans soja hwiner,
Haglet på den spräckta rutan slår, Månan
skimrar fram ibland ruiner Och af mol-
nen skymd och blodig går.

2. Du som swagt mot sunnanwådbrets
skurar, Swagt mot wintrens is bestydda
kan, Låga soja — inom fallna murar Döl-
jer du likwål en redlig man.

3. Döljer honom undan världens öga,
Undan afvund och förtal och hämd, un-
dan hatets boja af de höga, Att en lysan-
de förtjenst beståmd.

4. Det bedragne hoppets stälta smärta,
Den bedragne ärelustnans we Rändes al-
drig här och Hermans hjerta Skapte al-
drig. Sjelf sitt lidande.

5. Men han led, ty han var wan att
lida, Han var menniska, en tidig död
Slet en dygdig maka från hans sida, Och
en ensam Dotter grät för bröd.

6. Och förgåfves han för taf och föda
Swettades, wid dagens gryning klädd I
sin arbetsdrägt, förtryck och möda Sänkte
honom ned på grafvens brädd.

7. Snystande wid foten af hans låger
Sitter lilla Thora jemrar sig, Ser på
Gubben, gråter högt och säger: "Pappa!
kan jag intet hjälpa dig."

8. "Grät ej" ropar han "min lilla Tho-
ra, lyss din Pappa, dina tårar spar,
Skulle du i dag din Far förlora, Ack! så
leswer GUD, som är din Far."

9. "Kalla Pastorn att hans suck må
gjutras Med din Fars och din till himme-
len, Och att mina ögon måtte slutas Af
min Dotter och en redlig Wän."

10. Thora hastar fram till Prestens
högda, Sänftar, fattar om hans knän och
ber: "Slynda! bli ett par minuter flydda
Har jag, Herre! ingen Pappa mer."

11. Theophil sin tår med möda döljer,
Ropar: "ack mitt barn gif dig tillfreds,
Grät ej, jag dig till din Pappa följer,
Om ett ögonblick är jag tillfreds."

12. I sin embetsdrägt han går och sän-
der Sina suckar till en högre makt, Går
och trycker en af Thoras händer, Som
hon mentös i hans händer lagt.

13. Hermans krafter dödens gift för-
swagar, För hans hjerta är minuten lång,
"Herre!" ropar han "om dig behagar, Låt
mig se min Dotter än en gång."

14. Dörren öppnas och hans Dotter fl-
ger In i hyddan — "hur mår pappa nu?"
Ropar hon och tryst på tå sig slyper Fram
och hwissar: "Pappa! sofwer du?"

15. Herman med sitt sänkta hufvud
nickar Milde sin helsning åt de kommande,
Godhet än uti hans sista blickar Möter
dem med sin wälsignelse.

16. "Theophil! sad' han, den dygd jag
röjde I din wandel, i ditt tänkesätt Rän-
de jag igen, du aldrig dröjde Att för-
likar göra döden lätt.

17. "Kanske blir den sista stund jag an-
das Rik på lärdom och på tröst för dig,
Kanske hemligt en belöning blandas I den
bmhet som du wisat mig."

18. "Tro mig, Theophil! uti det höga
Råknas dygderna; wid grafvens port Står
du ock en dag, och för ditt öga Står de
lyckliga du sälla gjordt."

19. "Kanske dock då du uti din sista tim,
ma Klagar med en qwäfd och bruten röst,
Hastar till din bädd, ur grafwens dimma,
Hermans hamn, som återbär dig tröst."

20. "Ja, min wän! på lifwets dunkla
bana Ser jag öfwer mina trogna fjät, Jag
af swaghet, frestelse och wana Ofta felat
har och ångrat det."

21. "Gudi ware lof att i mitt bra Jn-
gen likes suck, hwars lugn jag stödt, Ro-
par hämind — och att jag ej får höra Nå-
gon oskulds rop, den jag försördt."

22. "Theophil! du wet om jag ej unnat
Hwar och en det goda Gud beskärdt, Om
jag icke gjort hwad jag har kunnat På
den torfwa som med plats mig närdt."

23. "Eugnet war mig lårt, mitt barn och
maka, I min koja lycklig med min lott,
Hade jag sett mig tillbaka Utan förebräel-
ser och brott."

24. "Men jag ensam, utan tal och för-
da, Utan tjänst och nödig utkomst stod, Och
min arm från pligtens ljufwa möda Glets
att gjuta mina likars blod."

25. "Jag war ung och fosterlandets fa-
ra Målades för mig — och Kungens lif,
Jemte äran af att få försvara Med mitt
lif hans purpurlif."

26. "Fråga kompagniet om prof jag gif-
wit Utan tapperhet och drift och mod, Om
min bajonett ej färgat blifwit Främst i le-
det utan Ryfens blod."

27. "Jäke just min Generals exempel
Har jag följdt då jag så tappert stridt,
Äran dock likwäl i minnets tempel Ristade
hans namn och glömde mitt."

28. "Tåligt led jag kappslag, bannor,
eder Af min tjugu-åriga kapten, Hwilkens
lif jag frälst, och för hans heder Jag för-
lorade mitt wänstra ben."

29. Och till lönen för min tjänst jag för-
des naken Ifrån Lazarettet till min bygd,
Encklig att jag ej förlorat smaken För mitt
lugn och för min fordna dygd."

30. "Demmar som jag styckat — för mig
Kälska, Deras klagan jag nu höra tror,
Wilda blickar, som uppå mig hwälska,
Frågar: hwarsför dräpte du din bror?"

31. "Ej min arm i striden hölts till-
baka Af de rop som nu begära swar, Hwi
beröfwar du en mor sin maka? Hwi beröf-
war du ett barn sin far?"

32. "Flyn från Herman slagne läm-
par, spöken, Jag har lydt och kunde intet
mer, Men en hämd wid deras dödsbädd
fölen Som befalte mig att mörda er."

33. "O min Kung! om du en gång skall
swara För de slagnas blod — det hindre
Gud;" "Gud — sad' Theophil — wär
Kung bewara, Men du swarar ej för an-
dras bud."

34. "Enhdad war din pligt; ack — sad' den
gamla — Då dör jag-förnöjd; må werlden